

Arrest

nr. 208 771 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 november 2015 en dient op 26 november 2015 een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 18 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 20 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van etnische origine te zijn. U verklaart heel uw leven te hebben gewoond in het dorp Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman.

Op een nacht ging u van een huwelijksfeest naar uw huis. Wanneer u bij de deur van uw woning was, zag u uw buurman Salim met zeven of acht talibs. Ze spoorden u aan om zich bij hen aan te sluiten. Nadat u uw huis binnenging, vertelde u aan uw moeder wat er was gebeurd. Ook uw vader kwam het hierna te weten.

Vier of vijf dagen later doorzocht de politie het huis van Salim. Hij was niet thuis.

Twee dagen later kreeg uw vader een telefoontje van Salim. Hij raadde uw vader aan om voorzichtig met u te zijn en zei dat hij voorzorgen moest nemen. U werd van spionage verdacht.

Hierna werd uw reis geregeld en bleef u twee weken in het nabijgelegen dorp Farmankhel om vervolgens Afghanistan te verlaten. Na ongeveer 38 dagen kwam u in België aan waar u op 26 november 2015 een asielaanvraag indiende.

Wanneer u onderweg was van Afghanistan naar België, ontving uw familie een brief gericht aan u. U weet niet wat er precies in staat noch weet u wie de brief schreef.

U legt volgende documenten neer: een taskara op uw naam, een taskara op naam van uw vader en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U geeft namelijk geen enkel zicht op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België noch op uw werkelijk profiel.

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u tot ongeveer 38 dagen voor uw asielaanvraag in België dd. 26 november 2015 in het dorp Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman, heeft verbleven (CGVS, p. 4 & 20).

Zo moet worden vastgesteld dat u geen praktische kennis heeft van de Afghaanse kalender. Meer bepaald weet u niet welke maand het was volgens de Afghaanse kalender ten tijde van uw gehoor op het CGVS dd. 18 oktober 2017 (CGVS, p. 3). Gevraagd naar het seizoen, stelt u op het CGVS eerst dat het lente is (CGVS, p. 3). Wanneer vervolgens gevraagd wordt naar bevestiging van deze verklaring, ontkent u dit en stelt u dat het nabij de winter is (CGVS, p. 3). Echter, wanneer hierna gevraagd wordt naar de wintermaanden in Afghanistan, geeft u de maanden "hut", "jauza" en "akrab" om vervolgens te stellen dat u het niet specifiek weet en dat u ongeletterd bent, maar volgens u zijn deze drie maanden wintermaanden (CGVS, p. 3). Uit de objectief beschikbare informatie daarentegen, blijkt dat jauza in de lente valt en akrob in de herfst (zie administratief dossier). Tevens stelt u foutief dat het begin van het nieuwe jaar in Afghanistan in de zomer valt (CGVS, p. 3). Het nieuwe jaar begint namelijk in de lente (zie administratief dossier). Bovendien kunt u niet vertellen in welke maand uw eerste schooldag viel (CGVS, p. 11).

Ook zijn er verschillende hiaten gevonden in uw geografische kennis.

Zo moet worden opgemerkt dat u verschillende nabijgelegen dorpen niet correct kunt situeren. Meer bepaald situeert u eerst het dorp Zerani richting zonsopgang, Miakhel richting zonsondergang, Karimabad ten noorden en Farmankhel ten zuiden van het dorp Sapokhel (CGVS, p. 4; tekening 1). Echter, Zerani ligt ten westen van Sapokhel - dus richting zonsondergang -, Miakhel ten oosten - dus richting zonsopgang -, Farmankhel ten noorden en Karimabad ten zuiden (zie administratief dossier). Wanneer u hierna opnieuw wordt gevraagd om bovenvermelde dorpen aan te duiden, duidt u het dorp Zerani deze keer correct aan, met name richting zonsondergang, doch u volhardt in uw foutieve stelling dat Karimabad ten noorden en Farmankhel ten zuiden van Sapokhel ligt (CGVS, p. 5 ; tekening 2). Bovenstaande onwetendheden zijn zwaarwichtig aangezien het dorpen betreft die rondom uw woonplaats Sapokhel liggen (zie administratief dossier). Deze vaststelling is des te frappanter aangezien u verklaart dat u vlak voor uw vertrek uit Afghanistan twee weken in het dorp Farmankhel heeft verbleven (CGVS, p. 4).

Tevens moet worden opgemerkt dat u geen enkele plek kunt benoemen die u zou zijn gepasseerd onderweg van Laghman naar de luchthaven in Kabul wanneer u Afghanistan verliet (CGVS, p. 20).

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar u uw paspoort zou hebben verkregen. Eerst stelt u dat u hiervoor naar het hoofdkwartier ging, maar dat u niet weet in welke stad (CGVS, p. 17). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of het in Lal Khanabad - dit is volgens u de vroegere naam van het districtsentrum van Qarghayi (CGVS, p. 6) - of elders was, stelt u dat het in Lal Khanabad was (CGVS, p. 17). Wanneer hierna naar bevestiging hieromtrent wordt gevraagd, verklaart u het niet te weten (CGVS, p. 17). Wanneer wordt geopperd dat u niet weet naar waar u toen ging, stelt u dat u naar het provinciehoofdkwartier ging. Opnieuw gevraagd naar waar u precies ging om dit paspoort te halen, stelt u dat u naar het hoofdkwartier ging. U geeft aan dat deze plek niet in Lal Khanabad ligt, maar u moet toegeven dat u niet weet hoe de locatie van dit hoofdkwartier wordt genoemd (CGVS, p. 17 & 19). Betreffende uw verklaring voor deze onwetendheid als zou u niet veel naar buiten zijn gegaan omdat uw ouders dit niet toelieten (CGVS, p. 17), moet worden vastgesteld dat u wel in staat bent om de dorpen op te sommen die u onderweg van uw huis naar het districtsentrum tegenkwam (CGVS, p. 18). Nochtans bent u volgens uw eigen verklaringen "niet vaak" of "misschien één keer" naar het districtsentrum gegaan (CGVS, p. 19).

De vaststelling dat u enige geografische kennis heeft van de regio (CGVS, p. 6, 10 & 18), kan bovenstaande onwetendheden - waarvan redelijkerwijze verwacht wordt dat iemand afkomstig van deze regio op de hoogte is van deze elementaire zaken - geenszins verschonen en doet vermoeden dat uw tentoongestelde kennis ingestudeerd is.

Een verdere bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de vaststelling dat u weet dat u de brug van Teer Gari passeert om naar het schrijn van Mehterlam Baba te gaan doch dat u zich niet meer herinnert hoe het schrijn zelf eruit ziet wanneer wordt gevraagd om dit schijn te beschrijven (CGVS, p. 16). Het is onwaarschijnlijk dat u die naar eigen zeggen heel klein was toen u naar dit schrijn ging (CGVS, p. 15), zich wel de naam van de brug herinnert doch niets meer kunt vertellen over dit schrijn dan dat er twee stenen en vlaggen waren (CGVS, p. 16). Bovendien kunt u helemaal niets vertellen over

wat er binnen in dit schrijn te zien is en weet u helemaal niet er begraven is (CGVS, p. 16). Mehterlam Baba ofte Lamech is nochtans een belangrijke figuur binnen de islam. Hij wordt namelijk beschouwd als de vader van de profeet Noah (zie administratief dossier).

Bovendien is uw kennis over de talibancommandanten in uw regio ontoereikend. Zo verklaart u slechts de namen van twee talibancommandanten te kennen die actief waren in uw verklaarde regio van herkomst toen u deze regio verliet, met name Nizami en Qari (CGVS, p. 14 & 15). Wanneer u de namen "Amin Jan Kuchai" en "Aminullah Kuchai" te horen krijgt, kunt u hierover niets vertellen (CGVS, p. 23). Amin Jan Kuchai - ofte Aminullah Kucha - was nochtans drie jaar lang de schaduwgouverneur van de provincie Laghman vooraleer hij begin november 2015 werd gearresteerd (zie administratief dossier). Ook werd hij voordien reeds onterecht dood verklaard (zie administratief dossier). Het is onwaarschijnlijk dat u nog nooit gehoord heeft van de naam van de talib die schaduwgouverneur was in Laghman de laatste jaren van uw verklaard verblijf in de provincie en die meermaals in de pers is verschenen. Wanneer de naam "Mawlawi Esmail" die ook wel eens "Abdullah" of "Ghairat" genoemd wordt, komt u niet verder dan te stellen dat u geen mawlawi Esmail kent (CGVS, p. 23). Hij was nochtans de schaduwgouverneur van Qarghayi district toen hij in augustus 2015 werd gearresteerd (zie administratief dossier).

Bovendien kunt u niet gedetailleerd vertellen over de activiteiten van de taliban in uw verklaarde dorp van herkomst. Zo verklaart u dat ze mensen die volleybalden tegenhielden, dat ze biddende personen dwongen om opnieuw te bidden en dat ze vrouwen brutaliseerden (CGVS, p. 13). Wanneer vervolgens wordt gevraagd naar wat u bedoelt met "ze brutaliseren vrouwen", stelt u dat vrouwen werden geslagen indien ze geen hoofddoek droegen (CGVS, p. 13). Echter, gevraagd naar welke vrouwen er in uw dorp werden geslagen door de taliban, verklaart u dit niet persoonlijk te hebben gezien, maar dit te hebben gehoord van uw moeder en dorpelingen (CGVS, p. 14). Het is opmerkelijk dat u hieromtrent geen concrete antwoorden kunt geven.

Tevens kunt u niet vertellen wat de mening van de maliks in uw dorp over de taliban was (CGVS, p. 15). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of ze voor of tegen de taliban zijn, komt u niet verder dan de algemene stelling dat ze aan de kant van de taliban staan als de taliban sterk zijn en dat ze aan de kant van de overheid staat als de overheid sterk staat (CGVS, p. 15). Wanneer hierna gevraagd wordt aan welke kant de maliks stonden wanneer u Afghanistan verliet, moet u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS, p. 15).

Daarenboven kunt u niet vertellen over de problematische periode in uw verklaarde regio van herkomst wanneer de Russen in Afghanistan waren. Gevraagd hoe u weet dat de Russen aan de macht zijn geweest in Afghanistan, stelt u dat uw ouders dit hebben verteld (CGVS, p. 13). Echter, wanneer gevraagd wordt wat er in uw dorp en in uw regio gebeurde toen de Russen er waren, stelt u dat u zich dit niet meer kunt herinneren en dat uw ouders u hierover niets hebben verteld (CGVS, p. 13). Wanneer gevraagd wordt naar wat de Russen in uw dorp Sapokhel deden, verklaart u dat ze misschien de brug van Surkhakhan bouwden en dat u niets anders weet (CGVS, p. 13). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of de Russen iemand in Sapokhel of in het district Qarghayi hebben gedood, weet u dit niet (CGVS, p. 13). Nochtans vond in maart en april 1985 in Sapokhel (ook Safokhel genoemd) en de nabijgelegen dorpen een bloedbad plaats waarbij vele burgers, ook vrouwen en kinderen, werden vermoord door de Sovjettroepen. Hierna verlieten de meeste inwoners van deze regio hun woningen en verhuisde een aanzienlijk deel hiervan naar Pakistan (zie administratief dossier). Wanneer u meermaals met deze vaststellingen wordt geconfronteerd, stelt u eerst dat u hierover niet weet, dat jullie misschien ook verhuisden en dat u zich die dingen niet herinnert om meteen daarna uw verklaringen te wijzingen en te verklaren dat u zich herinnert dat ze een bloedbad aanrichtten maar dat u het niet persoonlijk heeft gezien (CGVS, p. 13). Wanneer u hierna wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u niet wist of de Russen al dan niet iemand doodden in uw regio, stelt u dat de protection officer het had verteld en dat u bevestigt dat dit misschien gebeurde (CGVS, p. 13). Deze onwetendheden omtrent de Russen zijn opmerkelijk. Immers, indien u daadwerkelijk heel uw leven in het dorp Sapokhel heeft gewoond, is het onwaarschijnlijk dat u niet zou weten dat de Sovjettroepen in uw regio erg veel burgerslachtoffers maakten waarna een aanzienlijk deel van de lokale bevolking op de vlucht sloeg. In dit opzicht is het ook opmerkelijk dat u stelt dat uw ouders heel hun leven in Sapokhel geleefd hebben en dat u niet weet of ze al dan niet ooit naar een andere plek zijn verhuisd (CGVS, p. 12).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaard profiel van laaggeschoolde jongeman in Afghanistan.

Enerzijds liet u in de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u vier jaar naar school bent gegaan (verklaring DVZ, punt 11). Anderzijds verklaart u op het CGVS dat u zeven, acht of negen jaar oud was wanneer u met school begon en dat u 14, 15 of 16 jaar oud was wanneer u met school stopte (CGVS, p. 10 & 11). Dit houdt logischerwijze in dat u tussen vijf en negen jaar naar school zou zijn gegaan in Afghanistan. Met de vaststelling geconfronteerd dat u in dat geval langer dan vier jaar naar school bent gegaan, ontkent u dit (CGVS, p. 11). Deze verklaring kan bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins verklaren.

Bovendien blijkt uit uw openbaar Facebookprofiel dat u regelmatig in het Dari antwoordt op de commentaren onder de foto's die u post (zie administratief dossier). Op het CGVS daarentegen, verklaart u helemaal geen Dari te kunnen schrijven (CGVS, p. 24). Uw verklaring hiervoor dat u niet alles heeft geschreven, maar jongens die met u in de kamer verblijven (CGVS, p. 24), overtuigt niet.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaats(en) voor uw asielaanvraag in België noch aan uw voorgehouden profiel. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familiale situatie kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële situatie of regio van herkomst dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Door geen zicht te bieden op uw profiel maakt u het de asielinstanties ook onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of u op basis van uw profiel nood hebt aan bescherming. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt bevestigd door volgende tegenstrijdigheden.

Zo dient te worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt omtrent hetgeen Salim tegen u zou hebben gezegd wanneer u hem zag met talibs. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS die bij de DVZ werd ingevuld, helemaal niet optekenen dat Salim of de talibs u vroegen om zich bij hen aan te sluiten (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen, stelt u dat ze u vroegen om hen te vervoegen (CGVS, p. 21).

Wel liet u in de betreffende vragenlijst optekenen dat Salim, nadat de overheid zijn huis was binnengevallen, uw vader telefonisch begon te bedreigen en zei dat u een spion bent die tegen de overheid had gezegd dat hij bij de taliban was en dat hij u niet zou laten leven (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS ontkent u daarentegen dat Salim uw vader telefonisch had bedreigd en verklaart u enkel dat Salim uw vader aan de telefoon vertelde dat hij voorzichtig met u moest zijn en dat hij zijn voorzorgen moest nemen (CGVS, p. 21, 22 & 23).

Bovendien liet u in de vragenlijst optekenen dat er twee weken voor uw vertrek een dreigbrief was aangekomen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Echter, op het CGVS verklaart u dat uw familie, buiten de brief die na uw vertrek uit Afghanistan voor u was aangekomen, geen andere brief had ontvangen (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ hieromtrent, verklaart u zich dit niet meer te herinneren en verklaart u dat het twee jaar geleden is (CGVS, p. 23). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Er kan namelijk van u worden verwacht dat u consistente verklaringen aflegt over essentiële aspecten van uw asielrelaas.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 18 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Echter, u blijft volharden in uw verklaring dat u steeds in Laghman heeft gewoond (CGVS, p. 25). Bovendien stelt u dat u nooit naar school bent gegaan en dat u uw taskara en die van uw vader heeft neergelegd (CGVS, p. 25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw verhaal toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beslissing en beoordeling wijzigen.

In verband met de taskara op uw naam en de taskara op naam van uw vader moet worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan alle documenten op eenvoudige manier illegaal verkrijgbaar zijn.

De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Kabul heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Gelet op de nauwe samenhang worden de middelen samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"II. IN RECHTE

11.1. Eerste middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

11.1.2. Verwerende partij verwijt verzoekende partij eerstens geen kennis te hebben van de Afghaanse kalender.

Zo moet worden vastgesteld dat u geen praktische kennis heeft van de Afghaanse kalender. Meer bepaald weet u niet welke maand het was volgens de Afghaanse kalender ten tijde van uw gehoor op het CGVS dd. 18 oktober 2017 (CGVS, p. 3). Gevraagd naar het seizoen, stelt u op het CGVS eerst dat het lente is (CGVS, p. 3). Wanneer vervolgens gevraagd wordt naar bevestiging van deze verklaring, ontkent u dit en stelt u dat het nabij de winter is (CGVS, p. 3). Echter, wanneer hierna gevraagd wordt naar de wintermaanden in Afghanistan, geeft u de maanden "hut" "jauza" en wakrab" om vervolgens te stellen dat u het niet specifiek weet en dat u ongeletterd bent, maar volgens u zijn deze drie maanden wintermaanden (CGVS, p. 3). Uit de objectief beschikbare informatie daarentegen, blijkt dat jauza in de lente valt en akwab in de herfst (zie administratief dossier). Tevens stelt u foutief dat het begin van het nieuwe jaar in Afghanistan in de zomer valt (CGVS, p. 3). Het nieuwe jaar begint namelijk in de lente (zie administratief dossier). Bovendien kunt u niet vertellen in welke maand uw eerste schooldag viel (CGVS, p. 11).

Verzoekende partij heeft duidelijk aangegeven ongeletterd te zijn en de maanden per seizoen niet exact te kennen. Dat betekent niet dat zij niet van haar dorp afkomstig zou zijn!

11.1.3. Verwerende partij stelt tevens dat verzoekende een gebrekkige geografische kennis zou hebben, gezien zij de verschillende dorpen niet in de juiste windrichting kan plaatsen:

Ook zijn er verschillende hiaten gevonden in uw geografische kennis.

Zo moet worden opgemerkt dat u verschillende nabijgelegen dorpen niet correct kunt situeren. Meer bepaald situeert u eerst het dorp Zeranl richting zonsopgang, Miakhel richting zonsondergang, Karlabad ten noorden en Farmankhel ten zuiden van het dorp Sapokhel (CGVS, p. 4; tekening 1). Echter, Zerani ligt ten westen van Sapokhel - dus richting zonsondergang -, Miakhel ten oosten - dus richting zonsopgang -, Farmankhel ten noorden en Karlabad ten zuiden (zie administratief dossier). Wanneer u hierna opnieuw wordt gevraagd om bovenvermelde dorpen aan te duiden, duidt u het dorp Zerani deze keer correct aan, met name richting zonsondergang, doch u volhardt in uw foutieve stelling dat Karimabad ten noorden en Farmankhel ten zuiden van Sapokhel ligt (CGVS, p. 5 ; tekening 2). Bovenstaande onwetendheden zijn zwaarwichtig aangezien het dorpen betreft die rondom uw woonplaats Sapokhel liggen (zie administratief dossier). Deze vaststelling is des te frappanter aangezien u verklaart dat u vlak voor uw vertrek uit Afghanistan twee weken in het dorp Farmankhel heeft verbleven (CGVS, p. 4).

Verwerende partij ontkent aldus niet dat verzoekende partij weldegelijk verschillende dorpen rondom haar dorp kon opnoemen, maar verwijt haar niet alle dorpen in de juiste windrichting te kunnen plaatsen. Voor een ongeletterde minderjarige is dit niet vreemd. Verzoekende partij kwam ook nooit in deze dorpen en heeft nooit windrichtingen aangeleerd gekregen.

Uit het gehoor blijkt dat zij weldegelijk verschillende dorpen kon opnoemen én haar eigen dorp en omgeving gedetailleerd kon omschrijven:

p. 4 CGVS

(...)

p. 5 CGVS

(...)

p. 6 CGVS

(...)

p. 18CGVS

(...)

De voorgaande voorbeelden tonen aan dat verzoekende partij weldegelijk afkomstig is uit Afghanistan, dorp Sapokhel. Verwerende partij heeft zich gefocust op de vragen waar verzoekende partij geen antwoorden kon geven. Dit is niet ernstig.

Er mag ook niet uit het oog verloren worden dat verzoekende partij nog een kind was toen zij Afghanistan verliet. De kennis die verwerende partij van haar verwacht is niet redelijk.

11.1.4 Zo valt verwerende partij over het feit dat verzoekende partij niet veel kan vertellen de taliban commandanten, het bloedbad dat de russen aanrichtten in 1985 in Sapokhel en de houding van de maliks ten aanzien van de taliban.

Verwerende partij is niet ernstig! Verzoekende partij was niet eens geboren in 1985! Zij werd als minderjarige jongeman ook afgeschermd door haar familie van de taliban. Uiteraard is zij niet op de hoogte van het reilen en zeilen van de taliban. Zij kan alleen maar vertellen wat zij heeft gezien, gehoor en zelf meegemaakt, wat zij ook heeft gedaan: p. 13 en 14 CGVS

(...)

11.1.5 Wat het profiel op facebook betreft, volhardt verzoekende partij in haar verklaringen. Zij kan amper schrijven in Dari en de jongeren in het centrum zitten vaak op elkaars facebook en schrijven comentaar, zo ook bij verzoekende partij.

Verwerende partij is dan ook bijzonder onredelijk te werk gegaan bij de boordeling van het dossier van verzoekende partij en heeft zich enkel gefocust op de vragen waarop verzoekende partij geen antwoord kon geven. Zij heeft de kennis van verzoekende partij gewoonweg naast zich neergelegd.

11.1.6. Ook aan het vluchtrelaas van verzoekende partij wordt geen geloof gehecht door verwerende partij. Zo verwijt zij haar tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op de DVZ en het CGVS.

Eerstens merkt verzoekende partij dat zij ondertussen meer dan 2 jaar Afghanistan verlaten heeft en nog een kind was toen zij hier aankwam. Veel zaken vervagen en het is moeilijk om zich alles in détail nog te herinneren. Verwerende partij focust zich werkelijk op pietluttigheden om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken.

11.1.7. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2. Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen², B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 3 EVRM

11.2.1. Zelfs als zou er geen geloof worden gehecht aan de herkomst van verzoekende partij uit Laghman - quod certe non, kan er geen twijfel bestaan over haar Afghaanse nationaliteit. Verzoekende partij meent dat zij zich nergens binnen Afghanistan op een veilige manier kan vestigen.

11.2.2. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie“ te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos“ en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht.“

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "AntiGovernment Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009."

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16.290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5.243 civilian casualties (1.662 deaths and 3.581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by AntiGovernment Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressureplate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of ProGovernment Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which AntiGovernment Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control."

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

.2.3. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained willfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are outing Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het nonrefoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces. "

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

in the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas particularly suicide bombs and pressure-plate devices.
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016. "40 The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(-)

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe. Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict."

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging:

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them:

- members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;*
- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;*
- individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country*
- men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment*
- women and girls with certain profiles or in certain circumstances - for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;*
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, illtreatment, arbitrary detention, or death;*
- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;*
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;*
- ethnic minorities including Hazaras; and*
- people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.*

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. "

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan:

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reël gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.6. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit het dorp Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toen de verzoekende partij op een avond na een huwelijksfeest huiswaarts keerde, zag ze haar buurman met zeven à acht talibs spreken. Deze personen spoorden haar aan om zich bij hen aan te sluiten. De verzoekende partij vertelde dit direct aan haar moeder en haar vader kwam dit ook te weten. Na vier of vijf dagen doorzocht de politie het huis van haar buurman, toen hij niet thuis was. Twee dagen later belde de desbetreffende buurman de vader van de verzoekende partij op. Hij gaf aan dat de verzoekende partij van spionage verdacht werd, en dat zij hun voorzorgen dienden te nemen. Ten gevolge hiervan diende de verzoekende partij Afghanistan te verlaten. Wanneer de verzoekende partij onderweg was naar België ontvingen haar ouders een brief.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij om verzoek om internationale bescherming te staven haar taskara, de taskara van haar vader en de omslag waarin de stukken verzonden werden heeft voorgelegd.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De taskara van verzoekers vader toont op zich niet aan dat de verzoekende partij zelf afkomstig is uit Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Verzoekers eigen taskara is op zich niet voldoende om zijn afkomst uit Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman en zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België zonder meer aan te tonen nu uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Afghaanse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is uit de informatie aanwezig (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013). De omslag geeft louter aan dat bepaalde documenten vanuit Kabul werden verstuurd.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken geloof te hechten aan verzoekers herkomst uit het dorp Sapokhel. Bijgevolg moet worden nagegaan of de in het kader van huidig verzoek afgelegde verklaringen met betrekking tot de herkomst van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat hieraan geloof zou kunnen worden gehecht.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn beweerde herkomst uit het dorp Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman.

De commissaris-generaal meent dat de beperkte kennis van de verzoekende partij omtrent haar regio van herkomst niet aantoonde dat zij daar heel haar leven zou hebben gewoond. De commissaris-generaal stelt vast dat zijn kennis over haar regio van herkomst immers wordt gekenmerkt door leemtes, hiaten en foutieve verklaringen die onmogelijk verschoonbaar zijn voor iemand die beweert nagenoeg heel haar leven in die stad te hebben gewoond.

Zo stelt de commissaris-generaal vast dat:

i) de verzoekende partij geen praktische kennis van de Afghaanse kalender, daar de verzoekende partij niet kan aangeven in welke maand volgens de Afghaanse kalender het was op het ogenblik van het gehoor. De verzoekende partij legt ook wisselende verklaringen af omtrent welk het seizoen het was in Afghanistan. De verzoekende partij kan ook niet correct de wintermaanden opsommen. Evenmin kan ze aangeven in welk seizoen het begin van het jaar in Afghanistan valt. Tot slot weet de verzoekende partij niet in welke maand haar eerste schooldag viel.

ii) er verschillende hiaten zijn in de geografische kennis van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan verschillende nabijgelegen dorpen niet correct situeren. Het betreft onder meer het dorp Farmankhel, waar de verzoekende partij verklaart gedurende twee weken voor haar vertrek uit Afghanistan verbleven te hebben. Voorts kan de verzoekende partij geen enkele plek benoemen waar zij langs gegaan is toen ze vanuit haar dorp naar de luchthaven van Kaboel ging wanneer zij Afghanistan verliet.

iii) De verzoekende partij legt strijdige verklaringen af over de plaats waar zij haar paspoort gekregen heeft. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Eerst stelt u dat u hiervoor naar het hoofdkwartier ging, maar dat u niet weet in welke stad (CGVS, p. 17). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of het in Lal Khanabad - dit is volgens u de vroegere naam van het districtscentrum van Qarghayi (CGVS, p. 6) - of elders was, stelt u dat het in Lal Khanabad was (CGVS, p. 17). Wanneer hierna naar bevestiging hieromtrent wordt gevraagd, verklaart u het niet te weten (CGVS, p. 17). Wanneer wordt geopperd dat u niet weet naar waar u toen ging, stelt u dat u naar het provinciehoofdkwartier ging. Opnieuw gevraagd naar waar u precies ging om dit paspoort te halen, stelt u dat u naar het hoofdkwartier ging. U geeft aan dat deze plek niet in Lal Khanabad ligt, maar u moet toegeven dat u niet weet hoe de locatie van dit hoofdkwartier wordt genoemd (CGVS, p. 17 & 19). Betreffende uw verklaring voor deze onwetendheid als zou u niet veel naar buiten zijn gegaan omdat uw ouders dit niet toelieten (CGVS, p. 17), moet worden vastgesteld dat u wel in staat bent om de dorpen op te sommen die u onderweg van uw huis naar het districtscentrum tegenkwam (CGVS, p. 18). Nochtans bent u volgens uw eigen verklaringen “niet vaak” of “misschien één keer” naar het districtscentrum gegaan (CGVS, p. 19).*

iv) De verzoekende partij wel enige geografische kennis heeft, maar dat deze ingestudeerd lijkt. Enerzijds weet de verzoekende partij dat je de brug van Teer Gari passeert om naar de schrijn van Mehterlam Baba te gaan, anderzijds herinnert zij zich niet meer hoe het schrijn eruit ziet. De verwerende partij geeft aan dat: *“Het is onwaarschijnlijk dat u die naar eigen zeggen heel klein was toen u naar dit schrijn ging (CGVS, p. 15), zich wel de naam van de brug herinnert doch niets meer kunt vertellen over dit schrijn dan dat er twee stenen en vlaggen waren (CGVS, p. 16). Bovendien kunt u helemaal niets vertellen over wat er binnen in dit schrijn te zien is en weet u helemaal niet er begraven is (CGVS, p. 16). Mehterlam Baba ofte Lamech is nochtans een belangrijke figuur binnen de islam. Hij wordt namelijk beschouwd als de vader van de profeet Noah (zie administratief dossier).”*

v) de kennis van de verzoekende partij omtrent de talibancommandanten in haar regio ontoereikend is. De verzoekende partij verklaart slechts twee namen van talibancommandanten te kennen die in haar regio actief waren. Wanneer de protection officier de beide namen van de schaduwgouverneur van de taliban in de provincie Laghman opgeeft, weet de verzoekende partij niet wie deze persoon is. De verwerende partij wijst erop dat deze persoon de laatste jaren meermaals in de media genoemd werd. Ook wanneer de protection officier de naam van de schaduwgouverneur van de taliban in het district Qarghayi opgeeft, weet de verzoekende partij niet wie deze persoon is. De verzoekende partij kan ook geen gedetailleerde verklaringen omtrent de activiteiten van de taliban in haar dorp afleggen. *“Zo verklaart u dat ze mensen die volleybalden tegenhielden, dat ze biddende personen dwongen om opnieuw te bidden en dat ze vrouwen brutaliseerden (CGVS, p. 13). Wanneer vervolgens wordt gevraagd naar wat u bedoelt met “ze brutaliseren vrouwen”, stelt u dat vrouwen werden geslagen indien ze geen hoofddoek droegen (CGVS, p. 13). Echter, gevraagd naar welke vrouwen er in uw dorp werden geslagen door de taliban, verklaart u dit niet persoonlijk te hebben gezien, maar dit te hebben gehoord van uw moeder en dorpelingen (CGVS, p. 14). Het is opmerkelijk dat u hieromtrent geen concrete antwoorden kunt geven.”*

vi) de verzoekende partij kan niet vertellen wat de mening van de maliks is over de taliban: *“Wanneer vervolgens wordt gevraagd of ze voor of tegen de taliban zijn, komt u niet verder dan de algemene stelling dat ze aan de kant van de taliban staan als de taliban sterk zijn en dat ze aan de kant van de overheid staan als de overheid sterk staat (CGVS, p. 15). Wanneer hierna gevraagd wordt aan welke kant de maliks stonden wanneer u Afghanistan verliet, moet u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS, p. 15).”*

vii) De verzoekende partij geeft ook aan dat haar ouders haar hebben verteld dat de Russen ooit aan de macht geweest zijn in Afghanistan. De verzoekende partij kan echter niet aangegeven wat er gebeurd is toen de Russen aan de macht waren. Ze stelt dat haar ouders dit nooit verteld hebben. De verzoekende partij geeft aan dat de Russen misschien de burg van Surkhakhan gebouwd hebben, maar dat ze niets anders weet. Ze weet ook niet of de Russen ooit iemand in haar dorp of regio van herkomst gedood hebben. De verzoekende partij heeft geen weet van het bloedbad dat door de Russen in maart en april 1985 hebben aangericht in Sapokhel. Ook heeft ze geen weet dat daarna een aanzienlijk deel van de bevolking het dorp verlaten heeft en naar Pakistan verhuisd is.

viii) Er geen geloof gehecht kan worden aan het profiel van de verzoekende partij als laaggeschoolde jongeman omdat *“Enerzijds liet u in de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u vier jaar naar school bent gegaan (verklaring DVZ, punt 11). Anderzijds verklaart u op het CGVS dat u zeven, acht of negen jaar oud was wanneer u met school begon en dat u 14, 15 of 16 jaar oud was wanneer u met school stopte (CGVS, p. 10 & 11). Dit houdt logischerwijze in dat u tussen vijf en negen jaar naar school zou zijn gegaan in Afghanistan. Met de vaststelling geconfronteerd dat u in dat geval langer dan vier jaar naar school bent gegaan, ontkent u dit (CGVS, p. 11). Deze verklaring kan bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins verklaren.*

Bovendien blijkt uit uw openbaar Facebookprofiel dat u regelmatig in het Dari antwoordt op de commentaren onder de foto's die u post (zie administratief dossier). Op het CGVS daarentegen, verklaart u helemaal geen Dari te kunnen schrijven (CGVS, p. 24). Uw verklaring hiervoor dat u niet alles heeft geschreven, maar jongens die met u in de kamer verblijven (CGVS, p. 24), overtuigt niet.”

De commissaris-generaal besluit dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde streek van herkomst in Afghanistan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan haar vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, met name dat zij gevlucht is uit Afghanistan omdat zij door een buurman, die eveneens de taliban steunde, beschuldigd werd van spionage.

De Raad benadrukt hierbij dat aangezien verzoekende partij verklaart in het dorp Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman te wonen en daar altijd te hebben gewoond tot haar vlucht eind 2015, van verzoekende partij redelijkerwijs een kennis kan worden verwacht die aannemelijk maakt dat zij in Sapokhel is opgegroeid en er 22 jaar heeft gewoond. Hierbij wordt niet verwacht dat de verzoekende partij over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van haar regio van herkomst een gedetailleerde kennis heeft, maar wel dat zij haar herinneringen aan de onmiddellijke omgeving van haar dorp nauwgezet kan toelichten. Zulke verwachting is redelijk wanneer er geen valabele redenen zijn die dit kunnen verhinderen, *quod in casu*, en wanneer de verzoekende partij zelf verklaart 22 jaar in Sapokhel te hebben gewoond.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat voormelde vaststellingen, zoals uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissing, correct, pertinent en terecht zijn, betrekking hebben op de kern van haar relaas en alle steun vinden in het administratief dossier. In navolging van de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat verzoekers kennis over Sapokhel en haar regio van herkomst dermate wordt gekenmerkt door leemtes, hiaten en oppervlakkige verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst.

Waar de verzoekende partij stelt ongeletterd te zijn en de maanden per seizoen niet exact te kennen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf verklaard heeft naar school gegaan te zijn - daargelaten de vraag of de verzoekende partij nu vier ofwel vijf à acht jaar naar schoolgegaan is. Daarenboven is dit voorts geen verschoningsgrond voor de onwetendheid van de verzoekende partij omtrent het seizoen waarin het Afghaans jaar begint. Ook weet zij niet welk seizoen het in Afghanistan was toen zij gehoord werd. Van iemand die zoals de verzoekende partij toch een aantal jaren schoolgelopen heeft kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij nabijgelegen dorpen kan situeren. Des te meer omdat zij in één van de dorpen verbleven heeft, vlak voor haar vertrek uit Afghanistan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat verschillende elementen uit haar relaas wel correct zijn, blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met zowel de correcte antwoorden als de foute, vage of ontwijkende antwoorden en verklaringen van de verzoekende partij. De verwerende partij beoordeelt verzoekers verklaringen op hun mate van volledigheid, detaillering, specificiteit, consistentie en correctheid en dit met behulp van objectieve landeninformatie, die terug te vinden is in het administratief dossier, alsook rekening houdend met verzoekers profiel (CGVS, stuk 17, map met 'landeninformatie'). Dat de verzoekende partij er in geslaagd is om verschillende feiten en plaatsen correct te benoemen, wil op zich niet zeggen dat zij voldoende heeft meegewerkt en dus heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht. Dit geldt des te meer wanneer de commissaris-generaal, op basis van een algehele afweging en beoordeling, uitgebreid en gedetailleerd motiveert waarom de correcte elementen niet opwegen tegen de vaststelling dat deze kennis toch heel oppervlakkig is en dermate veel hiaten en tekortkomingen bevat dat absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij heel haar leven in Sapokhel zou hebben gewoond.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt was ze geen kind meer toen ze Afghanistan verliet. De verzoekende partij was een jongvolwassene.

Waar de verzoekende partij stelt dat het, gelet op haar leeftijd, niet redelijk is om informatie te verwachten omtrent de Russen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf verklaard heeft dat haar ouders haar omtrent de Russen verteld hebben. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanwezigheid van de Russen in het dorp Sapokhel een zware impact heeft gehad op het dorp. Enerzijds hebben ze er een bloedbad aangericht waarbij vele burgers, waaronder ook vrouwen en kinderen, door de Russen werden vermoord, en anderzijds hebben verschillende dorpsbewoners het dorp verlaten en zijn ze naar Pakistan gevlucht (CGVS, stuk 17, map met 'landeninformatie'). Het gaat wel dergelijk over een historische gebeurtenis die betrekking had op de directe omgeving van de verzoekende partij. Gelet op de gebrekkige kennis van de verzoekende partij omtrent deze historische gebeurtenis in Sapokhel, ondermijnt dit haar verklaringen over haar herkomst uit het desbetreffend dorp.

Het betoog van verzoekende partij dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel, haar leeftijd en het gegeven dat ze reeds twee jaar in België woont, vormt geen afdoende verklaring voor de lacunes in haar kennis inzake de regio waar zij gedurende haar hele leven beweert te hebben gewoond. Wederom herhaalt de Raad dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek uit Afghanistan reeds een jongvolwassene was. Ook van personen die de leeftijd van de verzoekende partij hebben, laaggeschoold zijn en twee jaar in België wonen kan worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Daarenboven is dit evenmin een verklaring voor de oppervlakkige antwoorden van de verzoekende partij omtrent haar directe leefomgeving in Sapokhel. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekende partij toelieten haar bekendheid aan te tonen met haar dorp en regio van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Tevens werd herhaaldelijk aan de verzoekende partij de mogelijkheid geboden om vanuit een "free narrative" haar herkomst en haar vluchtrelaas aan te tonen. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat de dossier-behandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van de verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over haar onmiddellijke leefwereld en de politieke en veiligheidssituatie in haar voorgehouden regio van herkomst, wat niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden dient men geen toegang te hebben tot bijzondere hulpbronnen en is geen schoolse kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat haar intellectuele capaciteiten beperkt zouden zijn. Uit het gehoorverslag blijkt verder dat zij geen moeite had om de haar gestelde vragen te begrijpen, noch om een antwoord op deze vragen te formuleren.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij amper Dari kan schrijven, en dat jongeren in het centrum dit op haar facebookprofiel geschreven hebben, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief is nu de zinnen in het Dari op het facebookprofiel van de verzoekende partij eenvoudige zinnen zijn en dat vaak hetzelfde wordt gezegd.

Gelet op het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit dorp Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman noch aan haar vluchtrelaas om de redenen die in de bestreden beslissing op omstandige en gedetailleerde wijze worden uiteengezet. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit Sapokhel, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met haar verblijfsplaats zijn verbonden.

Het geheel van deze motieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij na al die jaren in Europa verwesterd is en verwijst zij naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als “verwesterd” worden gepercipieerd een risicoprofiel hebben. Zij brengt evenwel geen concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat haar verblijf sinds eind 2015 in België van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden (zie stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De verzoekende partij maakt echter haar voorgehouden herkomst uit dorp Sapokhel, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman niet waar noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat het eigenlijk niet van belang is uit welke regio van Afghanistan zij afkomstig is, aangezien Amnesty International in een rapport van oktober 2017 besluit dat Afghanistan geen veilige plaatsen kent en elke repatriëring naar Afghanistan afraadt (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, rapport "Forced Back to Danger. Asylum-Seekers Returned from Europe to Afghanistan"). Het is inderdaad zo dat Amnesty International van mening is dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is en dat het repatriëringen naar Afghanistan afraadt. Louter op basis van voormeld standpunt van Amnesty International, dat geen juridisch bindende kracht heeft, kan geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend worden. In dit verband wijst de Raad op het gestelde in het arrest "Elgafaji" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07), waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. (hypothese 1)

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. (hypothese 2)

Uit het rapport van Amnesty International blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Daarom is het essentieel dat de verzoekende partij haar regio van herkomst ter kennis brengt van de Raad, zodat kan onderzocht worden of de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van hypothese 1 of 2 uit het arrest "Elgafaji".

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS